

Títol: EL VIOLONCEL

pseudònim: "CASALS DE LA PAU"

CATEGORIA: ADULTS

El Narcís no era de les criatures que es podrien mesurar amb els paràmetres de la normalitat. No era com els altres. Físicament tan sols tenia aquella petita desigualtat en la mida de les cames. Aquells dos centímetres més de la cama esquerra que el feien caminar d'una forma especial. En podríem dir jactanciós. El problema important però, era intern, allà a les profunditats de la seva ment. L'altre canalla l'havien deixat sempre de costat. No s'hi relacionaven gens, sobretot, des d'aquell maleït dia. Ja se sap que els petits són molt classistes i qualsevol diferència que observin fa que de seguida deixin de costat al que consideren que no es igual. De vegades de manera cruel.

A primer cop d'ull, donava l'aparença d'una total normalitat, però hi havia quelcom estrany a la seva mirada penetrant que no passava desapercebut pels altres nens del poble, i que el convertí inicialment en una diana fàcil per les burles de la resta, fent d'ell un ésser solitari involuntari. Aquell maleït dia però, les juguesques van acabar malament i amb el temps els altres el van deixar per impossible, perquè amb la mirada tan sols els donava a entendre que no era gens bo per a la seva salut, seguir amb les bromes. Així doncs, els altres el defugien.

Als grans els sobtava la seva parla fluida, i sobretot, aquell toc quasi profètic que emprava a les seves converses. Semblava un vell. Donava la sensació que coneixia,... que sabia els entrellats més obscurs de la vida de cada veí, més enllà del que podria ser habitual en la vida d'un petit poble. Coneixia més del que les parets poden amagar, per molt gruixudes que fossin. I així els hi feia saber, sense acabar de parlar clar. Donant a entendre que ho sabia, amb petites pistes sobre l'afer que amoinava a cadascun. De vegades donava la sensació que no parlava amb el seu interlocutor. Era com si parlés amb el vent, però fet d'una forma sibil·lina, perquè l'altre ho escoltés.

Com si d'un joc es tractés, deixava caure el nom de l'amistançada de l'Antoni "cisteller" al passar pel seu costat, tot just quan el veia caminar del bracet de la seva dona, o si es creuava amb el Sisquet "patisser", exclamava que la finca del codony mai seria seva, ja que sa mare havia convençut al seu home perquè la deixes al seu germà bessó.

Això, com és natural, provocava després discussions entre els afectats. Entre marit i muller. Entre un marit i la seva amant. Entre germans que es barallaven per la futura herència dels seus pares encara vius: "Tu has parlat amb el Narcís de la nostra relació?"....."parles més del que caldria, bocamoll"..... "l'alcohol t'afluixa la llengua malparit.....", eren les frases més habituals amb les que començaven les discussions, que normalment, si no arribaven a les mans, acostumaven a acabar amb una reflexió: Ho sap, i si ell ho sap, ho sap tot el poble.

L'ambient a la vila, feia temps que no era gens positiu. Donava la sensació que a la llunyania s'albirava una fosca tempesta. Semblava que una densa i gruixuda boira envoltés tota la localitat, convertint-la en un lloc hermètic, tancat, irrespirable. El silenci cada vegada era més present. Anava en augment, ja que ningú gosava explicar a cap veí l'origen de les seves angúnies, desfermades per les sentències del nen.

Després de que totes les parts enfrontades juressin pel més sagrat que ells no havien explicat res de res, tan sols els quedava el dubte raonable que era l'altre part la que mentia, ja que ells no havien obert la boca. D'això n'eren segurs. Tan sols els que tenien problemes amb la beguda es posaven en dubte a si mateixos, ja que n'hi havia un parell que no recordaven res del que havien fet, una vegada refets d'una forta borratxera. Un d'ells, tenia molt mal beure.

Cada vespre, en Narcís pujava pels costeruts carrers, amb una funda rígida penjada a la seva esquena, que embolcallava la seva joia, en direcció a la casa del mossèn, que estava prop de l'església. Allí, després de saludar al capellà, complia amb el ritual diari de solfejar les notes de les lliçons sortides d'antics i esgrogueïts mètodes que desprenien una gran fortor a humitat. No era un feina que li agradés massa, però en el seu fons comprenia que allò era molt beneficiós per poder entendre millor el llenguatge musical.

Passada la mitja hora de cant, sota l'atenta mirada del prevere, obria aquella funda rígida que havia portat moments abans a les seves esquenes i treia un violoncel, net i polit. Amb lentitud estirava el peu metàl·lic de la part baixa de l'instrument, i feia coincidir la seva punta, amb el forat d'una llarga i plana peça de fusta, que prèviament havia lligat a la pota de la cadira, gràcies a una corda. Un cop assegut, es col·locava el "cello" entre les seves cames i, trobada la posició correcta, començava l'atac amb l'arquet sobre les cordes. Les notes de la suite número 2 en Re menor de Johann Sebastian Bach omplien tota la vella estança.

El mossèn quedava meravellat de la destresa d'en Narcís, que cada dia millorava la seva interpretació. Li sabia greu no poder ser ell el responsable d'aquella manera de tocar, ja que només tenia coneixements del llenguatge musical que havia après al seminari, i no pas de l'instrument que tocava el nen.

Aquesta millora era fruit de la labor del seu professor d'instrument, el senyor Conrad Catalá. Cada divendres a la tarda, la mare del Narcís, el baixava amb cotxe fins a Tarragona, a casa del Mestre Conrad, un gran apassionat del violoncel i de Bach. Amb una gran tendresa i un "savoir-faire", que diuen els francesos, dignes d'admiració, feia ja més de tres anys que transmetia el seu saber a un nen, que era com una esponja i assimilava molt ràpidament els coneixements ensenyats, perfeccionats després a casa seva, amb llargues hores d'estudi.

A més a més, se sentia amb deute amb el seu mestre, després del que va passar aquell fatídic dia al poble, ja que gràcies al Sr. Conrad va poder contactar amb un “luthier” passavolant, que dos cops a l’any feia estada en una tenda d’instruments de Tarragona, arreglant i deixant a punt tot tipus de violins, violes, violoncels i contrabaixos. Pablo Rosales, era un home corpulent, amb una mirada clara i unes mans molt fines i destres. Amb delicadesa anava retocant aquí i allà, amb la gúbia les peces que havia de substituir a cada instrument, fins que encaixaven a la perfecció, en un petit taller amb olor a vernís.

Rosales va ser el que després del desafortunat accident, li va tornar a la vida el que més estimava. El seu instrument va a tornar a néixer, a les mans d’aquell home, que poc a poc, sense presses, va anar reconstruint cada una de les parts del malmès violoncel. Sota la supervisió del Mestre Conrad, i l’inquieta mirada del Narcís, el “luthier” anava treballant, fins el moment precís en què no va poder continuar. Necessitava una fusta especial, i no la tenia a mà. Caldria esperar que arribés del Canadà.

Va ser llavors, quan el nen va tenir una inspiració. Ell podia aportar la solució. Li va preguntar al luthier, si podia servir un tronc de “palosanto” que tenia a casa seva. Rosales va acceptar la proposta, després de conèixer les mides d’aquell tros de fusta, que a més a més era adient per fer les peces que faltaven de l’ instrument.

Així doncs, a la setmana següent, el nen va carregar al cotxe, després de discutir amb la mare, que no hi estava d’acord, aquella gruixuda part del arbre que tenia una història molt particular. Aquell arbre havia estat una vel·leïtat del seu avi “Papitu”.

El plançó va ser un regal d’un amic seu andalús i es va anar fent gran al tros de terra de la família, a la vora del poble.

Donava uns fruits molt dolços i era l'únic d'aquestes característiques en tota la contrada. Però un mal dia de tempesta, un llamp el va partir per la meitat. L'avi molt dolgut per la pèrdua, com a record va tallar lentament amb un xerrac el tros de soca que encara guardava la seva forma, i el va portar cap a casa. El Narcís, sempre l'havia vist allí, com a part de les coses immòbils de l'habitatge.

Quan el nen va deixar el tronc a terra, al costat de la taula-taller, Rosales va acariciar la fusta i va sentir que desprenia unes vibracions especials. Va explicar que a l'Orient es considerat un arbre sagrat, i després de demanar perdó, va començar a tallar una làmina de l'amplada suficient per poder fer les dues parts que faltaven per acabar la reconstrucció. Amb destresa va anar esculpint una ànima i un pont. Anava canviant d'eines, cada una més precisa que l'anterior, fins arribar a tallar-les perfectes. Fins i tot, en acabar va gravar amb un cisell el seu nom al pont. ROSALES.

Abans d'entregar l'obra acabada, va recomanar a la mare del nen, que comprés un estoig rígid, per protegir l'instrument de caigudes inesperades. El primer que va fer el Narcís, va ser anar a casa del Mestre Conrad, perquè posés a prova la feina feta per el "luthier". Era perfecte, bonic, i en cap lloc es veien restes de que havia estat restaurat. Semblava nou. Feia olor de nou. I per sobre de tot, la seva sonoritat els va deixar sense paraules. Aquells greus et deixaven tocat, arribant fins el moll de l'os. Anaven d'ànima a ànima.

Narcís estava content. Ja mai més li farien la traveta aquells malparits. Com aquell maleït dia, en què el van fer caure uns nens al poble. La feblesa d'una funda de tela no va poder impedir que el violoncel que portava agafat a la mà, sortís llençat violentament per l'aire i finalment anés a petar contra les llambordes del terra, quedant totalment malmès.

Aquella nit de lluna plena, igual que en les tres llunes anterior, una ombra camina pels carrers del poble a mitjanit. Porta una caixa voluminosa penjada a l'esquena i té una manera de caminar molt particular. La poca llum que il·lumina les voreres, projecta aquella imatge contra el terra, d'una manera quasi fantasmagòrica .

A poc a poc, per la pujada de “cal talons”, enfila fins arribar a les escales que el porten a dalt del castell. Una vegada allí, comença amb el ritual de despenjar-se la carrega de l'esquena, i extreure aquell meravellós violoncel de dins de la funda rígida. En Narcís s'assenta en uns del bancs, des d'on té una perspectiva visual magnífica de tot un poble de silueta retallada, per les llums d'uns carrers buits.

Llavors comença la seva interpretació. Aquesta vegada són les notes precises del quart moviment de la Suite número 4 en mi bemoll major, de Johann Sebastian Bach, que s'escampen per damunt de les teulades. De sobte, les ones sonores prenen vida i es fan visibles, formant una teranyina lluminosa d'un color blau intens fosforescent, abastant totes i cadascuna de les cases del poble, que queden embolcallades dins d'aquella xarxa lluminosa. Alguns d'aquell fils arriben fins i tot a tocar l'antena de telefonia propera. Com una estranya màgia tota la informació digitalitzada suspesa al cel, queda capturada a la xarxa i emprèn el camí invers cap a la font sonora responsable d'aquella meravella.

Tots el ceros i uns del codis binaris que han format part de converses telefòniques, i la resta d'informació gestionada per tots el “routers” de la vila, passen a un velocitat de vertigen per dins d'aquell entramat, fins arribar al pont del violoncel. Aquest element, junt amb l'ànima del “palosanto” són els responsables d'aquest demoníac joc, i ho fan tan ràpid com un llamp.

El fet de passar els dits per sobre les cordes, fa que tota aquella informació entri directament al cervell del Narcís. Allí, les neurones del nen, van traduint les noves emprades en converses telefòniques o en els documents de text guardats als ordinadors, fins aleshores propietat del veïns. Cap “whatsapp” ni “email” es resisteix a la màgia perversa que els fa tornar al seu origen, fent que totes aquelles dades, que els moderns aparells electrònics digitalitzen, passin a l’abast d’un cervell que les emmagatzema degudament en dues categories: això em serà útil.....això no, de moment.

De retorn a casa, el noi va analitzant totes aquelles novetats, i prepara el seu pla d’atac. Un somriure burleta es dibuixa als seus llavis. Al poble ningú mai mes podrà estar tranquil. Cap vilatà serà mai conscient de l’espoli sofert, i de moment, només de moment, dormen tranquils. La nit encara és jove.

Títol: EL VIOLONCEL

pseudònim: "CASALS DE LA PAU"

CATEGORIA: ADULTS

El Narcís no era de les criatures que es podrien mesurar amb els paràmetres de la normalitat. No era com els altres. Físicament tan sols tenia aquella petita desigualtat en la mida de les cames. Aquells dos centímetres més de la cama esquerra que el feien caminar d'una forma especial. En podríem dir jactanciós. El problema important però, era intern, allà a les profunditats de la seva ment. L'altre canalla l'havien deixat sempre de costat. No s'hi relacionaven gens, sobretot, des d'aquell maleït dia. Ja se sap que els petits són molt classistes i qualsevol diferència que observin fa que de seguida deixin de costat al que consideren que no es igual. De vegades de manera cruel.

A primer cop d'ull, donava l'aparença d'una total normalitat, però hi havia quelcom estrany a la seva mirada penetrant que no passava desapercebut pels altres nens del poble, i que el convertí inicialment en una diana fàcil per les burles de la resta, fent d'ell un ésser solitari involuntari. Aquell maleït dia però, les juguesques van acabar malament i amb el temps els altres el van deixar per impossible, perquè amb la mirada tan sols els donava a entendre que no era gens bo per a la seva salut, seguir amb les bromes. Així doncs, els altres el defugien.

Als grans els sobtava la seva parla fluida, i sobretot, aquell toc quasi profètic que emprava a les seves converses. Semblava un vell. Donava la sensació que coneixia,... que sabia els entrellats més obscurs de la vida de cada veí, més enllà del que podria ser habitual en la vida d'un petit poble. Coneixia més del que les parets poden amagar, per molt gruixudes que fossin. I així els hi feia saber, sense acabar de parlar clar. Donant a entendre que ho sabia, amb petites pistes sobre l'afer que amoinava a cadascun. De vegades donava la sensació que no parlava amb el seu interlocutor. Era com si parlés amb el vent, però fet d'una forma sibil·lina, perquè l'altre ho escoltés.

Com si d'un joc es tractés, deixava caure el nom de l'amistançada de l'Antoni "cisteller" al passar pel seu costat, tot just quan el veia caminar del bracet de la seva dona, o si es creuava amb el Sisquet "patisser", exclamava que la finca del codony mai seria seva, ja que sa mare havia convençut al seu home perquè la deixes al seu germà bessó.

Això, com és natural, provocava després discussions entre els afectats. Entre marit i muller. Entre un marit i la seva amant. Entre germans que es barallaven per la futura herència dels seus pares encara vius: "Tu has parlat amb el Narcís de la nostra relació?"....."parles més del que caldria, bocamoll"..... "l'alcohol t'afluixa la llengua malparit.....", eren les frases més habituals amb les que començaven les discussions, que normalment, si no arribaven a les mans, acostumaven a acabar amb una reflexió: Ho sap, i si ell ho sap, ho sap tot el poble.

L'ambient a la vila, feia temps que no era gens positiu. Donava la sensació que a la llunyania s'albirava una fosca tempesta. Semblava que una densa i gruixuda boira envoltés tota la localitat, convertint-la en un lloc hermètic, tancat, irrespirable. El silenci cada vegada era més present. Anava en augment, ja que ningú gosava explicar a cap veí l'origen de les seves angúnies, desfermades per les sentències del nen.

Després de que totes les parts enfrontades juressin pel més sagrat que ells no havien explicat res de res, tan sols els quedava el dubte raonable que era l'altre part la que mentia, ja que ells no havien obert la boca. D'això n'eren segurs. Tan sols els que tenien problemes amb la beguda es posaven en dubte a si mateixos, ja que n'hi havia un parell que no recordaven res del que havien fet, una vegada refets d'una forta borratxera. Un d'ells, tenia molt mal beure.

Cada vespre, en Narcís pujava pels costeruts carrers, amb una funda rígida penjada a la seva esquena, que embolcallava la seva joia, en direcció a la casa del mossèn, que estava prop de l'església. Allí, després de saludar al capellà, complia amb el ritual diari de solfejar les notes de les lliçons sortides d'antics i esgrogueïts mètodes que desprenien una gran fortor a humitat. No era un feina que li agradés massa, però en el seu fons comprenia que allò era molt beneficiós per poder entendre millor el llenguatge musical.

Passada la mitja hora de cant, sota l'atenta mirada del prevere, obria aquella funda rígida que havia portat moments abans a les seves esquenes i treia un violoncel, net i polit. Amb lentitud estirava el peu metàl·lic de la part baixa de l'instrument, i feia coincidir la seva punta, amb el forat d'una llarga i plana peça de fusta, que prèviament havia lligat a la pota de la cadira, gràcies a una corda. Un cop assegut, es col·locava el "cello" entre les seves cames i, trobada la posició correcta, començava l'atac amb l'arquet sobre les cordes. Les notes de la suite número 2 en Re menor de Johann Sebastian Bach omplien tota la vella estança.

El mossèn quedava meravellat de la destresa d'en Narcís, que cada dia millorava la seva interpretació. Li sabia greu no poder ser ell el responsable d'aquella manera de tocar, ja que només tenia coneixements del llenguatge musical que havia après al seminari, i no pas de l'instrument que tocava el nen.

Aquesta millora era fruit de la labor del seu professor d'instrument, el senyor Conrad Catalá. Cada divendres a la tarda, la mare del Narcís, el baixava amb cotxe fins a Tarragona, a casa del Mestre Conrad, un gran apassionat del violoncel i de Bach. Amb una gran tendresa i un "savoir-faire", que diuen els francesos, dignes d'admiració, feia ja més de tres anys que transmetia el seu saber a un nen, que era com una esponja i assimilava molt ràpidament els coneixements ensenyats, perfeccionats després a casa seva, amb llargues hores d'estudi.

A més a més, se sentia amb deute amb el seu mestre, després del que va passar aquell fatídic dia al poble, ja que gràcies al Sr. Conrad va poder contactar amb un “luthier” passavolant, que dos cops a l’any feia estada en una tenda d’instruments de Tarragona, arreglant i deixant a punt tot tipus de violins, violes, violoncels i contrabaixos. Pablo Rosales, era un home corpulent, amb una mirada clara i unes mans molt fines i destres. Amb delicadesa anava retocant aquí i allà, amb la gúbia les peces que havia de substituir a cada instrument, fins que encaixaven a la perfecció, en un petit taller amb olor a vernís.

Rosales va ser el que després del desafortunat accident, li va tornar a la vida el que més estimava. El seu instrument va a tornar a néixer, a les mans d’aquell home, que poc a poc, sense presses, va anar reconstruint cada una de les parts del malmès violoncel. Sota la supervisió del Mestre Conrad, i l’inquieta mirada del Narcís, el “luthier” anava treballant, fins el moment precís en què no va poder continuar. Necessitava una fusta especial, i no la tenia a mà. Caldria esperar que arribés del Canadà.

Va ser llavors, quan el nen va tenir una inspiració. Ell podia aportar la solució. Li va preguntar al luthier, si podia servir un tronc de “palosanto” que tenia a casa seva. Rosales va acceptar la proposta, després de conèixer les mides d’aquell tros de fusta, que a més a més era adient per fer les peces que faltaven de l’ instrument.

Així doncs, a la setmana següent, el nen va carregar al cotxe, després de discutir amb la mare, que no hi estava d’acord, aquella gruixuda part del arbre que tenia una història molt particular. Aquell arbre havia estat una vel·leïtat del seu avi “Papitu”.

El plançó va ser un regal d’un amic seu andalús i es va anar fent gran al tros de terra de la família, a la vora del poble.

Donava uns fruits molt dolços i era l'únic d'aquestes característiques en tota la contrada. Però un mal dia de tempesta, un llamp el va partir per la meitat. L'avi molt dolgut per la pèrdua, com a record va tallar lentament amb un xerrac el tros de soca que encara guardava la seva forma, i el va portar cap a casa. El Narcís, sempre l'havia vist allí, com a part de les coses immòbils de l'habitatge.

Quan el nen va deixar el tronc a terra, al costat de la taula-taller, Rosales va acariciar la fusta i va sentir que desprenia unes vibracions especials. Va explicar que a l'Orient es considerat un arbre sagrat, i després de demanar perdó, va començar a tallar una làmina de l'amplada suficient per poder fer les dues parts que faltaven per acabar la reconstrucció. Amb destresa va anar esculpint una ànima i un pont. Anava canviant d'eines, cada una més precisa que l'anterior, fins arribar a tallar-les perfectes. Fins i tot, en acabar va gravar amb un cisell el seu nom al pont. ROSALES.

Abans d'entregar l'obra acabada, va recomanar a la mare del nen, que comprés un estoig rígid, per protegir l'instrument de caigudes inesperades. El primer que va fer el Narcís, va ser anar a casa del Mestre Conrad, perquè posés a prova la feina feta per el "luthier". Era perfecte, bonic, i en cap lloc es veien restes de que havia estat restaurat. Semblava nou. Feia olor de nou. I per sobre de tot, la seva sonoritat els va deixar sense paraules. Aquells greus et deixaven tocat, arribant fins el moll de l'os. Anaven d'ànima a ànima.

Narcís estava content. Ja mai més li farien la traveta aquells malparits. Com aquell maleït dia, en què el van fer caure uns nens al poble. La feblesa d'una funda de tela no va poder impedir que el violoncel que portava agafat a la mà, sortís llençat violentament per l'aire i finalment anés a petar contra les llambordes del terra, quedant totalment malmès.

Aquella nit de lluna plena, igual que en les tres llunes anterior, una ombra camina pels carrers del poble a mitjanit. Porta una caixa voluminosa penjada a l'esquena i té una manera de caminar molt particular. La poca llum que il·lumina les voreres, projecta aquella imatge contra el terra, d'una manera quasi fantasmagòrica .

A poc a poc, per la pujada de “cal talons”, enfila fins arribar a les escales que el porten a dalt del castell. Una vegada allí, comença amb el ritual de despenjar-se la carrega de l'esquena, i extreure aquell meravellós violoncel de dins de la funda rígida. En Narcís s'assenta en uns del bancs, des d'on té una perspectiva visual magnífica de tot un poble de silueta retallada, per les llums d'uns carrers buits.

Llavors comença la seva interpretació. Aquesta vegada són les notes precises del quart moviment de la Suite número 4 en mi bemoll major, de Johann Sebastian Bach, que s'escampen per damunt de les teulades. De sobte, les ones sonores prenen vida i es fan visibles, formant una teranyina lluminosa d'un color blau intens fosforescent, abastant totes i cadascuna de les cases del poble, que queden embolcallades dins d'aquella xarxa lluminosa. Alguns d'aquell fils arriben fins i tot a tocar l'antena de telefonia propera. Com una estranya màgia tota la informació digitalitzada suspesa al cel, queda capturada a la xarxa i emprèn el camí invers cap a la font sonora responsable d'aquella meravella.

Tots el ceros i uns del codis binaris que han format part de converses telefòniques, i la resta d'informació gestionada per tots el “routers” de la vila, passen a un velocitat de vertigen per dins d'aquell entramat, fins arribar al pont del violoncel. Aquest element, junt amb l'ànima del “palosanto” són els responsables d'aquest demoníac joc, i ho fan tan ràpid com un llamp.

El fet de passar els dits per sobre les cordes, fa que tota aquella informació entri directament al cervell del Narcís. Allí, les neurones del nen, van traduint les noves emprades en converses telefòniques o en els documents de text guardats als ordinadors, fins aleshores propietat del veïns. Cap “whatsapp” ni “email” es resisteix a la màgia perversa que els fa tornar al seu origen, fent que totes aquelles dades, que els moderns aparells electrònics digitalitzen, passin a l’abast d’un cervell que les emmagatzema degudament en dues categories: això em serà útil.....això no, de moment.

De retorn a casa, el noi va analitzant totes aquelles novetats, i prepara el seu pla d’atac. Un somriure burleta es dibuixa als seus llavis. Al poble ningú mai mes podrà estar tranquil. Cap vilatà serà mai conscient de l’espoli sofert, i de moment, només de moment, dormen tranquils. La nit encara és jove.

Títol: EL VIOLONCEL

pseudònim: "CASALS DE LA PAU"

CATEGORIA: ADULTS

El Narcís no era de les criatures que es podrien mesurar amb els paràmetres de la normalitat. No era com els altres. Físicament tan sols tenia aquella petita desigualtat en la mida de les cames. Aquells dos centímetres més de la cama esquerra que el feien caminar d'una forma especial. En podríem dir jactanciós. El problema important però, era intern, allà a les profunditats de la seva ment. L'altre canalla l'havien deixat sempre de costat. No s'hi relacionaven gens, sobretot, des d'aquell maleït dia. Ja se sap que els petits són molt classistes i qualsevol diferència que observin fa que de seguida deixin de costat al que consideren que no es igual. De vegades de manera cruel.

A primer cop d'ull, donava l'aparença d'una total normalitat, però hi havia quelcom estrany a la seva mirada penetrant que no passava desapercbut pels altres nens del poble, i que el convertí inicialment en una diana fàcil per les burles de la resta, fent d'ell un ésser solitari involuntari. Aquell maleït dia però, les juguesques van acabar malament i amb el temps els altres el van deixar per impossible, perquè amb la mirada tan sols els donava a entendre que no era gens bo per a la seva salut, seguir amb les bromes. Així doncs, els altres el defugien.

Als grans els sobtava la seva parla fluida, i sobretot, aquell toc quasi profètic que emprava a les seves converses. Semblava un vell. Donava la sensació que coneixia,... que sabia els entrellats més obscurs de la vida de cada veí, més enllà del que podria ser habitual en la vida d'un petit poble. Coneixia més del que les parets poden amagar, per molt gruixudes que fossin. I així els hi feia saber, sense acabar de parlar clar. Donant a entendre que ho sabia, amb petites pistes sobre l'afer que amoinava a cadascun. De vegades donava la sensació que no parlava amb el seu interlocutor. Era com si parlés amb el vent, però fet d'una forma sibil·lina, perquè l'altre ho escoltés.

Com si d'un joc es tractés, deixava caure el nom de l'amistançada de l'Antoni "cisteller" al passar pel seu costat, tot just quan el veia caminar del bracet de la seva dona, o si es creuava amb el Sisquet "patisser", exclamava que la finca del codony mai seria seva, ja que sa mare havia convençut al seu home perquè la deixes al seu germà bessó.

Això, com és natural, provocava després discussions entre els afectats. Entre marit i muller. Entre un marit i la seva amant. Entre germans que es barallaven per la futura herència dels seus pares encara vius: "Tu has parlat amb el Narcís de la nostra relació?"....."parles més del que caldria, bocamoll"..... "l'alcohol t'afluixa la llengua malparit.....", eren les frases més habituals amb les que començaven les discussions, que normalment, si no arribaven a les mans, acostumaven a acabar amb una reflexió: Ho sap, i si ell ho sap, ho sap tot el poble.

L'ambient a la vila, feia temps que no era gens positiu. Donava la sensació que a la llunyania s'albirava una fosca tempesta. Semblava que una densa i gruixuda boira envoltés tota la localitat, convertint-la en un lloc hermètic, tancat, irrespirable. El silenci cada vegada era més present. Anava en augment, ja que ningú gosava explicar a cap veí l'origen de les seves angúnies, desfermades per les sentències del nen.

Després de que totes les parts enfrontades juressin pel més sagrat que ells no havien explicat res de res, tan sols els quedava el dubte raonable que era l'altre part la que mentia, ja que ells no havien obert la boca. D'això n'eren segurs. Tan sols els que tenien problemes amb la beguda es posaven en dubte a si mateixos, ja que n'hi havia un parell que no recordaven res del que havien fet, una vegada refets d'una forta borratxera. Un d'ells, tenia molt mal beure.

Cada vespre, en Narcís pujava pels costeruts carrers, amb una funda rígida penjada a la seva esquena, que embolcallava la seva joia, en direcció a la casa del mossèn, que estava prop de l'església. Allí, després de saludar al capellà, complia amb el ritual diari de solfejar les notes de les lliçons sortides d'antics i esgrogueïts mètodes que desprenien una gran fortor a humitat. No era un feina que li agradés massa, però en el seu fons comprenia que allò era molt beneficiós per poder entendre millor el llenguatge musical.

Passada la mitja hora de cant, sota l'atenta mirada del prevere, obria aquella funda rígida que havia portat moments abans a les seves esquenes i treia un violoncel, net i polit. Amb lentitud estirava el peu metàl·lic de la part baixa de l'instrument, i feia coincidir la seva punta, amb el forat d'una llarga i plana peça de fusta, que prèviament havia lligat a la pota de la cadira, gràcies a una corda. Un cop assegut, es col·locava el "cello" entre les seves cames i, trobada la posició correcta, començava l'atac amb l'arquet sobre les cordes. Les notes de la suite número 2 en Re menor de Johann Sebastian Bach omplien tota la vella estança.

El mossèn quedava meravellat de la destresa d'en Narcís, que cada dia millorava la seva interpretació. Li sabia greu no poder ser ell el responsable d'aquella manera de tocar, ja que només tenia coneixements del llenguatge musical que havia après al seminari, i no pas de l'instrument que tocava el nen.

Aquesta millora era fruit de la labor del seu professor d'instrument, el senyor Conrad Catalá. Cada divendres a la tarda, la mare del Narcís, el baixava amb cotxe fins a Tarragona, a casa del Mestre Conrad, un gran apassionat del violoncel i de Bach. Amb una gran tendresa i un "savoir-faire", que diuen els francesos, dignes d'admiració, feia ja més de tres anys que transmetia el seu saber a un nen, que era com una esponja i assimilava molt ràpidament els coneixements ensenyats, perfeccionats després a casa seva, amb llargues hores d'estudi.

A més a més, se sentia amb deute amb el seu mestre, després del que va passar aquell fatídic dia al poble, ja que gràcies al Sr. Conrad va poder contactar amb un “luthier” passavolant, que dos cops a l’any feia estada en una tenda d’instruments de Tarragona, arreglant i deixant a punt tot tipus de violins, violes, violoncels i contrabaixos. Pablo Rosales, era un home corpulent, amb una mirada clara i unes mans molt fines i destres. Amb delicadesa anava retocant aquí i allà, amb la gúbia les peces que havia de substituir a cada instrument, fins que encaixaven a la perfecció, en un petit taller amb olor a vernís.

Rosales va ser el que després del desafortunat accident, li va tornar a la vida el que més estimava. El seu instrument va a tornar a néixer, a les mans d’aquell home, que poc a poc, sense presses, va anar reconstruint cada una de les parts del malmès violoncel. Sota la supervisió del Mestre Conrad, i l’inquieta mirada del Narcís, el “luthier” anava treballant, fins el moment precís en què no va poder continuar. Necessitava una fusta especial, i no la tenia a mà. Caldria esperar que arribés del Canadà.

Va ser llavors, quan el nen va tenir una inspiració. Ell podia aportar la solució. Li va preguntar al luthier, si podia servir un tronc de “palosanto” que tenia a casa seva. Rosales va acceptar la proposta, després de conèixer les mides d’aquell tros de fusta, que a més a més era adient per fer les peces que faltaven de l’ instrument.

Així doncs, a la setmana següent, el nen va carregar al cotxe, després de discutir amb la mare, que no hi estava d’acord, aquella gruixuda part del arbre que tenia una història molt particular. Aquell arbre havia estat una vel·leïtat del seu avi “Papitu”.

El plançó va ser un regal d’un amic seu andalús i es va anar fent gran al tros de terra de la família, a la vora del poble.

Donava uns fruits molt dolços i era l'únic d'aquestes característiques en tota la contrada. Però un mal dia de tempesta, un llamp el va partir per la meitat. L'avi molt dolgut per la pèrdua, com a record va tallar lentament amb un xerrac el tros de soca que encara guardava la seva forma, i el va portar cap a casa. El Narcís, sempre l'havia vist allí, com a part de les coses immòbils de l'habitatge.

Quan el nen va deixar el tronc a terra, al costat de la taula-taller, Rosales va acariciar la fusta i va sentir que desprenia unes vibracions especials. Va explicar que a l'Orient es considerat un arbre sagrat, i després de demanar perdó, va començar a tallar una làmina de l'amplada suficient per poder fer les dues parts que faltaven per acabar la reconstrucció. Amb destresa va anar esculpint una ànima i un pont. Anava canviant d'eines, cada una més precisa que l'anterior, fins arribar a tallar-les perfectes. Fins i tot, en acabar va gravar amb un cisell el seu nom al pont. ROSALES.

Abans d'entregar l'obra acabada, va recomanar a la mare del nen, que comprés un estoig rígid, per protegir l'instrument de caigudes inesperades. El primer que va fer el Narcís, va ser anar a casa del Mestre Conrad, perquè posés a prova la feina feta per el "luthier". Era perfecte, bonic, i en cap lloc es veien restes de que havia estat restaurat. Semblava nou. Feia olor de nou. I per sobre de tot, la seva sonoritat els va deixar sense paraules. Aquells greus et deixaven tocat, arribant fins el moll de l'os. Anaven d'ànima a ànima.

Narcís estava content. Ja mai més li farien la traveta aquells malparits. Com aquell maleït dia, en què el van fer caure uns nens al poble. La feblesa d'una funda de tela no va poder impedir que el violoncel que portava agafat a la mà, sortís llençat violentament per l'aire i finalment anés a petar contra les llambordes del terra, quedant totalment malmès.

Aquella nit de lluna plena, igual que en les tres llunes anterior, una ombra camina pels carrers del poble a mitjanit. Porta una caixa voluminosa penjada a l'esquena i té una manera de caminar molt particular. La poca llum que il·lumina les voreres, projecta aquella imatge contra el terra, d'una manera quasi fantasmagòrica .

A poc a poc, per la pujada de “cal talons”, enfila fins arribar a les escales que el porten a dalt del castell. Una vegada allí, comença amb el ritual de despenjar-se la carrega de l'esquena, i extreure aquell meravellós violoncel de dins de la funda rígida. En Narcís s'assenta en uns del bancs, des d'on té una perspectiva visual magnífica de tot un poble de silueta retallada, per les llums d'uns carrers buits.

Llavors comença la seva interpretació. Aquesta vegada són les notes precises del quart moviment de la Suite número 4 en mi bemoll major, de Johann Sebastian Bach, que s'escampen per damunt de les teulades. De sobte, les ones sonores prenen vida i es fan visibles, formant una teranyina lluminosa d'un color blau intens fosforescent, abastant totes i cadascuna de les cases del poble, que queden embolcallades dins d'aquella xarxa lluminosa. Alguns d'aquell fils arriben fins i tot a tocar l'antena de telefonia propera. Com una estranya màgia tota la informació digitalitzada suspesa al cel, queda capturada a la xarxa i emprèn el camí invers cap a la font sonora responsable d'aquella meravella.

Tots el ceros i uns del codis binaris que han format part de converses telefòniques, i la resta d'informació gestionada per tots el “routers” de la vila, passen a un velocitat de vertigen per dins d'aquell entramat, fins arribar al pont del violoncel. Aquest element, junt amb l'ànima del “palosanto” són els responsables d'aquest demoníac joc, i ho fan tan ràpid com un llamp.

El fet de passar els dits per sobre les cordes, fa que tota aquella informació entri directament al cervell del Narcís. Allí, les neurones del nen, van traduint les noves emprades en converses telefòniques o en els documents de text guardats als ordinadors, fins aleshores propietat del veïns. Cap “whatsapp” ni “email” es resisteix a la màgia perversa que els fa tornar al seu origen, fent que totes aquelles dades, que els moderns aparells electrònics digitalitzen, passin a l’abast d’un cervell que les emmagatzema degudament en dues categories: això em serà útil.....això no, de moment.

De retorn a casa, el noi va analitzant totes aquelles novetats, i prepara el seu pla d’atac. Un somriure burleta es dibuixa als seus llavis. Al poble ningú mai mes podrà estar tranquil. Cap vilatà serà mai conscient de l’espoli sofert, i de moment, només de moment, dormen tranquils. La nit encara és jove.

Títol: EL VIOLONCEL

pseudònim: "CASALS DE LA PAU"

CATEGORIA: ADULTS

El Narcís no era de les criatures que es podrien mesurar amb els paràmetres de la normalitat. No era com els altres. Físicament tan sols tenia aquella petita desigualtat en la mida de les cames. Aquells dos centímetres més de la cama esquerra que el feien caminar d'una forma especial. En podríem dir jactanciós. El problema important però, era intern, allà a les profunditats de la seva ment. L'altre canalla l'havien deixat sempre de costat. No s'hi relacionaven gens, sobretot, des d'aquell maleït dia. Ja se sap que els petits són molt classistes i qualsevol diferència que observin fa que de seguida deixin de costat al que consideren que no es igual. De vegades de manera cruel.

A primer cop d'ull, donava l'aparença d'una total normalitat, però hi havia quelcom estrany a la seva mirada penetrant que no passava desapercbut pels altres nens del poble, i que el convertí inicialment en una diana fàcil per les burles de la resta, fent d'ell un ésser solitari involuntari. Aquell maleït dia però, les juguesques van acabar malament i amb el temps els altres el van deixar per impossible, perquè amb la mirada tan sols els donava a entendre que no era gens bo per a la seva salut, seguir amb les bromes. Així doncs, els altres el defugien.

Als grans els sobtava la seva parla fluida, i sobretot, aquell toc quasi profètic que emprava a les seves converses. Semblava un vell. Donava la sensació que coneixia,... que sabia els entrellats més obscurs de la vida de cada veí, més enllà del que podria ser habitual en la vida d'un petit poble. Coneixia més del que les parets poden amagar, per molt gruixudes que fossin. I així els hi feia saber, sense acabar de parlar clar. Donant a entendre que ho sabia, amb petites pistes sobre l'afer que amoinava a cadascun. De vegades donava la sensació que no parlava amb el seu interlocutor. Era com si parlés amb el vent, però fet d'una forma sibil·lina, perquè l'altre ho escoltés.

Com si d'un joc es tractés, deixava caure el nom de l'amistançada de l'Antoni "cisteller" al passar pel seu costat, tot just quan el veia caminar del bracet de la seva dona, o si es creuava amb el Sisquet "patisser", exclamava que la finca del codony mai seria seva, ja que sa mare havia convençut al seu home perquè la deixes al seu germà bessó.

Això, com és natural, provocava després discussions entre els afectats. Entre marit i muller. Entre un marit i la seva amant. Entre germans que es barallaven per la futura herència dels seus pares encara vius: "Tu has parlat amb el Narcís de la nostra relació?"....."parles més del que caldria, bocamoll"..... "l'alcohol t'afluixa la llengua malparit.....", eren les frases més habituals amb les que començaven les discussions, que normalment, si no arribaven a les mans, acostumaven a acabar amb una reflexió: Ho sap, i si ell ho sap, ho sap tot el poble.

L'ambient a la vila, feia temps que no era gens positiu. Donava la sensació que a la llunyania s'albirava una fosca tempesta. Semblava que una densa i gruixuda boira envoltés tota la localitat, convertint-la en un lloc hermètic, tancat, irrespirable. El silenci cada vegada era més present. Anava en augment, ja que ningú gosava explicar a cap veí l'origen de les seves angúnies, desfermades per les sentències del nen.

Després de que totes les parts enfrontades juressin pel més sagrat que ells no havien explicat res de res, tan sols els quedava el dubte raonable que era l'altre part la que mentia, ja que ells no havien obert la boca. D'això n'eren segurs. Tan sols els que tenien problemes amb la beguda es posaven en dubte a si mateixos, ja que n'hi havia un parell que no recordaven res del que havien fet, una vegada refets d'una forta borratxera. Un d'ells, tenia molt mal beure.

Cada vespre, en Narcís pujava pels costeruts carrers, amb una funda rígida penjada a la seva esquena, que embolcallava la seva joia, en direcció a la casa del mossèn, que estava prop de l'església. Allí, després de saludar al capellà, complia amb el ritual diari de solfejar les notes de les lliçons sortides d'antics i esgrogueïts mètodes que desprenien una gran fortor a humitat. No era un feina que li agradés massa, però en el seu fons comprenia que allò era molt beneficiós per poder entendre millor el llenguatge musical.

Passada la mitja hora de cant, sota l'atenta mirada del prevere, obria aquella funda rígida que havia portat moments abans a les seves esquenes i treia un violoncel, net i polit. Amb lentitud estirava el peu metàl·lic de la part baixa de l'instrument, i feia coincidir la seva punta, amb el forat d'una llarga i plana peça de fusta, que prèviament havia lligat a la pota de la cadira, gràcies a una corda. Un cop assegut, es col·locava el "cello" entre les seves cames i, trobada la posició correcta, començava l'atac amb l'arquet sobre les cordes. Les notes de la suite número 2 en Re menor de Johann Sebastian Bach omplien tota la vella estança.

El mossèn quedava meravellat de la destresa d'en Narcís, que cada dia millorava la seva interpretació. Li sabia greu no poder ser ell el responsable d'aquella manera de tocar, ja que només tenia coneixements del llenguatge musical que havia après al seminari, i no pas de l'instrument que tocava el nen.

Aquesta millora era fruit de la labor del seu professor d'instrument, el senyor Conrad Catalá. Cada divendres a la tarda, la mare del Narcís, el baixava amb cotxe fins a Tarragona, a casa del Mestre Conrad, un gran apassionat del violoncel i de Bach. Amb una gran tendresa i un "savoir-faire", que diuen els francesos, dignes d'admiració, feia ja més de tres anys que transmetia el seu saber a un nen, que era com una esponja i assimilava molt ràpidament els coneixements ensenyats, perfeccionats després a casa seva, amb llargues hores d'estudi.

A més a més, se sentia amb deute amb el seu mestre, després del que va passar aquell fatídic dia al poble, ja que gràcies al Sr. Conrad va poder contactar amb un “luthier” passavolant, que dos cops a l’any feia estada en una tenda d’instruments de Tarragona, arreglant i deixant a punt tot tipus de violins, violes, violoncels i contrabaixos. Pablo Rosales, era un home corpulent, amb una mirada clara i unes mans molt fines i destres. Amb delicadesa anava retocant aquí i allà, amb la gúbia les peces que havia de substituir a cada instrument, fins que encaixaven a la perfecció, en un petit taller amb olor a vernís.

Rosales va ser el que després del desafortunat accident, li va tornar a la vida el que més estimava. El seu instrument va a tornar a néixer, a les mans d’aquell home, que poc a poc, sense presses, va anar reconstruint cada una de les parts del malmès violoncel. Sota la supervisió del Mestre Conrad, i l’inquieta mirada del Narcís, el “luthier” anava treballant, fins el moment precís en què no va poder continuar. Necessitava una fusta especial, i no la tenia a mà. Caldria esperar que arribés del Canadà.

Va ser llavors, quan el nen va tenir una inspiració. Ell podia aportar la solució. Li va preguntar al luthier, si podia servir un tronc de “palosanto” que tenia a casa seva. Rosales va acceptar la proposta, després de conèixer les mides d’aquell tros de fusta, que a més a més era adient per fer les peces que faltaven de l’ instrument.

Així doncs, a la setmana següent, el nen va carregar al cotxe, després de discutir amb la mare, que no hi estava d’acord, aquella gruixuda part del arbre que tenia una història molt particular. Aquell arbre havia estat una vel·leïtat del seu avi “Papitu”.

El plançó va ser un regal d’un amic seu andalús i es va anar fent gran al tros de terra de la família, a la vora del poble.

Donava uns fruits molt dolços i era l'únic d'aquestes característiques en tota la contrada. Però un mal dia de tempesta, un llamp el va partir per la meitat. L'avi molt dolgut per la pèrdua, com a record va tallar lentament amb un xerrac el tros de soca que encara guardava la seva forma, i el va portar cap a casa. El Narcís, sempre l'havia vist allí, com a part de les coses immòbils de l'habitatge.

Quan el nen va deixar el tronc a terra, al costat de la taula-taller, Rosales va acariciar la fusta i va sentir que desprenia unes vibracions especials. Va explicar que a l'Orient es considerat un arbre sagrat, i després de demanar perdó, va començar a tallar una làmina de l'amplada suficient per poder fer les dues parts que faltaven per acabar la reconstrucció. Amb destresa va anar esculpint una ànima i un pont. Anava canviant d'eines, cada una més precisa que l'anterior, fins arribar a tallar-les perfectes. Fins i tot, en acabar va gravar amb un cisell el seu nom al pont. ROSALES.

Abans d'entregar l'obra acabada, va recomanar a la mare del nen, que comprés un estoig rígid, per protegir l'instrument de caigudes inesperades. El primer que va fer el Narcís, va ser anar a casa del Mestre Conrad, perquè posés a prova la feina feta per el "luthier". Era perfecte, bonic, i en cap lloc es veien restes de que havia estat restaurat. Semblava nou. Feia olor de nou. I per sobre de tot, la seva sonoritat els va deixar sense paraules. Aquells greus et deixaven tocat, arribant fins el moll de l'os. Anaven d'ànima a ànima.

Narcís estava content. Ja mai més li farien la traveta aquells malparits. Com aquell maleït dia, en què el van fer caure uns nens al poble. La feblesa d'una funda de tela no va poder impedir que el violoncel que portava agafat a la mà, sortís llençat violentament per l'aire i finalment anés a petar contra les llambordes del terra, quedant totalment malmès.

Aquella nit de lluna plena, igual que en les tres llunes anterior, una ombra camina pels carrers del poble a mitjanit. Porta una caixa voluminosa penjada a l'esquena i té una manera de caminar molt particular. La poca llum que il·lumina les voreres, projecta aquella imatge contra el terra, d'una manera quasi fantasmagòrica .

A poc a poc, per la pujada de “cal talons”, enfila fins arribar a les escales que el porten a dalt del castell. Una vegada allí, comença amb el ritual de despenjar-se la carrega de l'esquena, i extreure aquell meravellós violoncel de dins de la funda rígida. En Narcís s'assenta en uns del bancs, des d'on té una perspectiva visual magnífica de tot un poble de silueta retallada, per les llums d'uns carrers buits.

Llavors comença la seva interpretació. Aquesta vegada són les notes precises del quart moviment de la Suite número 4 en mi bemoll major, de Johann Sebastian Bach, que s'escampen per damunt de les teulades. De sobte, les ones sonores prenen vida i es fan visibles, formant una teranyina lluminosa d'un color blau intens fosforescent, abastant totes i cadascuna de les cases del poble, que queden embolcallades dins d'aquella xarxa lluminosa. Alguns d'aquell fils arriben fins i tot a tocar l'antena de telefonia propera. Com una estranya màgia tota la informació digitalitzada suspesa al cel, queda capturada a la xarxa i emprèn el camí invers cap a la font sonora responsable d'aquella meravella.

Tots el ceros i uns del codis binaris que han format part de converses telefòniques, i la resta d'informació gestionada per tots el “routers” de la vila, passen a un velocitat de vertigen per dins d'aquell entramat, fins arribar al pont del violoncel. Aquest element, junt amb l'ànima del “palosanto” són els responsables d'aquest demoníac joc, i ho fan tan ràpid com un llamp.

El fet de passar els dits per sobre les cordes, fa que tota aquella informació entri directament al cervell del Narcís. Allí, les neurones del nen, van traduint les noves emprades en converses telefòniques o en els documents de text guardats als ordinadors, fins aleshores propietat del veïns. Cap “whatsapp” ni “email” es resisteix a la màgia perversa que els fa tornar al seu origen, fent que totes aquelles dades, que els moderns aparells electrònics digitalitzen, passin a l’abast d’un cervell que les emmagatzema degudament en dues categories: això em serà útil.....això no, de moment.

De retorn a casa, el noi va analitzant totes aquelles novetats, i prepara el seu pla d’atac. Un somriure burleta es dibuixa als seus llavis. Al poble ningú mai mes podrà estar tranquil. Cap vilatà serà mai conscient de l’espoli sofert, i de moment, només de moment, dormen tranquils. La nit encara és jove.

Títol: EL VIOLONCEL

pseudònim: "CASALS DE LA PAU"

CATEGORIA: ADULTS

El Narcís no era de les criatures que es podrien mesurar amb els paràmetres de la normalitat. No era com els altres. Físicament tan sols tenia aquella petita desigualtat en la mida de les cames. Aquells dos centímetres més de la cama esquerra que el feien caminar d'una forma especial. En podríem dir jactanciós. El problema important però, era intern, allà a les profunditats de la seva ment. L'altre canalla l'havien deixat sempre de costat. No s'hi relacionaven gens, sobretot, des d'aquell maleït dia. Ja se sap que els petits són molt classistes i qualsevol diferència que observin fa que de seguida deixin de costat al que consideren que no es igual. De vegades de manera cruel.

A primer cop d'ull, donava l'aparença d'una total normalitat, però hi havia quelcom estrany a la seva mirada penetrant que no passava desapercebut pels altres nens del poble, i que el convertí inicialment en una diana fàcil per les burles de la resta, fent d'ell un ésser solitari involuntari. Aquell maleït dia però, les juguesques van acabar malament i amb el temps els altres el van deixar per impossible, perquè amb la mirada tan sols els donava a entendre que no era gens bo per a la seva salut, seguir amb les bromes. Així doncs, els altres el defugien.

Als grans els sobtava la seva parla fluida, i sobretot, aquell toc quasi profètic que emprava a les seves converses. Semblava un vell. Donava la sensació que coneixia,... que sabia els entrellats més obscurs de la vida de cada veí, més enllà del que podria ser habitual en la vida d'un petit poble. Coneixia més del que les parets poden amagar, per molt gruixudes que fossin. I així els hi feia saber, sense acabar de parlar clar. Donant a entendre que ho sabia, amb petites pistes sobre l'afer que amoinava a cadascun. De vegades donava la sensació que no parlava amb el seu interlocutor. Era com si parlés amb el vent, però fet d'una forma sibil·lina, perquè l'altre ho escoltés.

Com si d'un joc es tractés, deixava caure el nom de l'amistançada de l'Antoni "cisteller" al passar pel seu costat, tot just quan el veia caminar del bracet de la seva dona, o si es creuava amb el Sisquet "patisser", exclamava que la finca del codony mai seria seva, ja que sa mare havia convençut al seu home perquè la deixes al seu germà bessó.

Això, com és natural, provocava després discussions entre els afectats. Entre marit i muller. Entre un marit i la seva amant. Entre germans que es barallaven per la futura herència dels seus pares encara vius: "Tu has parlat amb el Narcís de la nostra relació?"....."parles més del que caldria, bocamoll"..... "l'alcohol t'afluixa la llengua malparit.....", eren les frases més habituals amb les que començaven les discussions, que normalment, si no arribaven a les mans, acostumaven a acabar amb una reflexió: Ho sap, i si ell ho sap, ho sap tot el poble.

L'ambient a la vila, feia temps que no era gens positiu. Donava la sensació que a la llunyania s'albirava una fosca tempesta. Semblava que una densa i gruixuda boira envoltés tota la localitat, convertint-la en un lloc hermètic, tancat, irrespirable. El silenci cada vegada era més present. Anava en augment, ja que ningú gosava explicar a cap veí l'origen de les seves angúnies, desfermades per les sentències del nen.

Després de que totes les parts enfrontades juressin pel més sagrat que ells no havien explicat res de res, tan sols els quedava el dubte raonable que era l'altre part la que mentia, ja que ells no havien obert la boca. D'això n'eren segurs. Tan sols els que tenien problemes amb la beguda es posaven en dubte a si mateixos, ja que n'hi havia un parell que no recordaven res del que havien fet, una vegada refets d'una forta borratxera. Un d'ells, tenia molt mal beure.

Cada vespre, en Narcís pujava pels costeruts carrers, amb una funda rígida penjada a la seva esquena, que embolcallava la seva joia, en direcció a la casa del mossèn, que estava prop de l'església. Allí, després de saludar al capellà, complia amb el ritual diari de solfejar les notes de les lliçons sortides d'antics i esgrogueïts mètodes que desprenien una gran fortor a humitat. No era un feina que li agradés massa, però en el seu fons comprenia que allò era molt beneficiós per poder entendre millor el llenguatge musical.

Passada la mitja hora de cant, sota l'atenta mirada del prevere, obria aquella funda rígida que havia portat moments abans a les seves esquenes i treia un violoncel, net i polit. Amb lentitud estirava el peu metàl·lic de la part baixa de l'instrument, i feia coincidir la seva punta, amb el forat d'una llarga i plana peça de fusta, que prèviament havia lligat a la pota de la cadira, gràcies a una corda. Un cop assegut, es col·locava el "cello" entre les seves cames i, trobada la posició correcta, començava l'atac amb l'arquet sobre les cordes. Les notes de la suite número 2 en Re menor de Johann Sebastian Bach omplien tota la vella estança.

El mossèn quedava meravellat de la destresa d'en Narcís, que cada dia millorava la seva interpretació. Li sabia greu no poder ser ell el responsable d'aquella manera de tocar, ja que només tenia coneixements del llenguatge musical que havia après al seminari, i no pas de l'instrument que tocava el nen.

Aquesta millora era fruit de la labor del seu professor d'instrument, el senyor Conrad Catalá. Cada divendres a la tarda, la mare del Narcís, el baixava amb cotxe fins a Tarragona, a casa del Mestre Conrad, un gran apassionat del violoncel i de Bach. Amb una gran tendresa i un "savoir-faire", que diuen els francesos, dignes d'admiració, feia ja més de tres anys que transmetia el seu saber a un nen, que era com una esponja i assimilava molt ràpidament els coneixements ensenyats, perfeccionats després a casa seva, amb llargues hores d'estudi.

A més a més, se sentia amb deute amb el seu mestre, després del que va passar aquell fatídic dia al poble, ja que gràcies al Sr. Conrad va poder contactar amb un “luthier” passavolant, que dos cops a l’any feia estada en una tenda d’instruments de Tarragona, arreglant i deixant a punt tot tipus de violins, violes, violoncel·ls i contrabaixos. Pablo Rosales, era un home corpulent, amb una mirada clara i unes mans molt fines i destres. Amb delicadesa anava retocant aquí i allà, amb la gúbia les peces que havia de substituir a cada instrument, fins que encaixaven a la perfecció, en un petit taller amb olor a vernís.

Rosales va ser el que després del desafortunat accident, li va tornar a la vida el que més estimava. El seu instrument va a tornar a néixer, a les mans d’aquell home, que poc a poc, sense presses, va anar reconstruint cada una de les parts del malmès violoncel·l. Sota la supervisió del Mestre Conrad, i l’inquieta mirada del Narcís, el “luthier” anava treballant, fins el moment precís en què no va poder continuar. Necessitava una fusta especial, i no la tenia a mà. Caldria esperar que arribés del Canadà.

Va ser llavors, quan el nen va tenir una inspiració. Ell podia aportar la solució. Li va preguntar al luthier, si podia servir un tronc de “palosanto” que tenia a casa seva. Rosales va acceptar la proposta, després de conèixer les mides d’aquell tros de fusta, que a més a més era adient per fer les peces que faltaven de l’ instrument.

Així doncs, a la setmana següent, el nen va carregar al cotxe, després de discutir amb la mare, que no hi estava d’acord, aquella gruixuda part del arbre que tenia una història molt particular. Aquell arbre havia estat una vel·leïtat del seu avi “Papitu”.

El plançó va ser un regal d’un amic seu andalús i es va anar fent gran al tros de terra de la família, a la vora del poble.

Donava uns fruits molt dolços i era l'únic d'aquestes característiques en tota la contrada. Però un mal dia de tempesta, un llamp el va partir per la meitat. L'avi molt dolgut per la pèrdua, com a record va tallar lentament amb un xerrac el tros de soca que encara guardava la seva forma, i el va portar cap a casa. El Narcís, sempre l'havia vist allí, com a part de les coses immòbils de l'habitatge.

Quan el nen va deixar el tronc a terra, al costat de la taula-taller, Rosales va acariciar la fusta i va sentir que desprenia unes vibracions especials. Va explicar que a l'Orient es considerat un arbre sagrat, i després de demanar perdó, va començar a tallar una làmina de l'amplada suficient per poder fer les dues parts que faltaven per acabar la reconstrucció. Amb destresa va anar esculpint una ànima i un pont. Anava canviant d'eines, cada una més precisa que l'anterior, fins arribar a tallar-les perfectes. Fins i tot, en acabar va gravar amb un cisell el seu nom al pont. ROSALES.

Abans d'entregar l'obra acabada, va recomanar a la mare del nen, que comprés un estoig rígid, per protegir l'instrument de caigudes inesperades. El primer que va fer el Narcís, va ser anar a casa del Mestre Conrad, perquè posés a prova la feina feta per el "luthier". Era perfecte, bonic, i en cap lloc es veien restes de que havia estat restaurat. Semblava nou. Feia olor de nou. I per sobre de tot, la seva sonoritat els va deixar sense paraules. Aquells greus et deixaven tocat, arribant fins el moll de l'os. Anaven d'ànima a ànima.

Narcís estava content. Ja mai més li farien la traveta aquells malparits. Com aquell maleït dia, en què el van fer caure uns nens al poble. La feblesa d'una funda de tela no va poder impedir que el violoncel que portava agafat a la mà, sortís llençat violentament per l'aire i finalment anés a petar contra les llambordes del terra, quedant totalment malmès.

Aquella nit de lluna plena, igual que en les tres llunes anterior, una ombra camina pels carrers del poble a mitjanit. Porta una caixa voluminosa penjada a l'esquena i té una manera de caminar molt particular. La poca llum que il·lumina les voreres, projecta aquella imatge contra el terra, d'una manera quasi fantasmagòrica .

A poc a poc, per la pujada de “cal talons”, enfila fins arribar a les escales que el porten a dalt del castell. Una vegada allí, comença amb el ritual de despenjar-se la carrega de l'esquena, i extreure aquell meravellós violoncel de dins de la funda rígida. En Narcís s'assenta en uns del bancs, des d'on té una perspectiva visual magnífica de tot un poble de silueta retallada, per les llums d'uns carrers buits.

Llavors comença la seva interpretació. Aquesta vegada són les notes precises del quart moviment de la Suite número 4 en mi bemoll major, de Johann Sebastian Bach, que s'escampen per damunt de les teulades. De sobte, les ones sonores prenen vida i es fan visibles, formant una teranyina lluminosa d'un color blau intens fosforescent, abastant totes i cadascuna de les cases del poble, que queden embolcallades dins d'aquella xarxa lluminosa. Alguns d'aquell fils arriben fins i tot a tocar l'antena de telefonia propera. Com una estranya màgia tota la informació digitalitzada suspesa al cel, queda capturada a la xarxa i emprèn el camí invers cap a la font sonora responsable d'aquella meravella.

Tots el ceros i uns del codis binaris que han format part de converses telefòniques, i la resta d'informació gestionada per tots el “routers” de la vila, passen a un velocitat de vertigen per dins d'aquell entramat, fins arribar al pont del violoncel. Aquest element, junt amb l'ànima del “palosanto” són els responsables d'aquest demoníac joc, i ho fan tan ràpid com un llamp.

El fet de passar els dits per sobre les cordes, fa que tota aquella informació entri directament al cervell del Narcís. Allí, les neurones del nen, van traduint les noves emprades en converses telefòniques o en els documents de text guardats als ordinadors, fins aleshores propietat del veïns. Cap “whatsapp” ni “email” es resisteix a la màgia perversa que els fa tornar al seu origen, fent que totes aquelles dades, que els moderns aparells electrònics digitalitzen, passin a l’abast d’un cervell que les emmagatzema degudament en dues categories: això em serà útil.....això no, de moment.

De retorn a casa, el noi va analitzant totes aquelles novetats, i prepara el seu pla d’atac. Un somriure burleta es dibuixa als seus llavis. Al poble ningú mai mes podrà estar tranquil. Cap vilatà serà mai conscient de l’espoli sofert, i de moment, només de moment, dormen tranquils. La nit encara és jove.

Títol: EL VIOLONCEL

pseudònim: "CASALS DE LA PAU"

CATEGORIA: ADULTS

El Narcís no era de les criatures que es podrien mesurar amb els paràmetres de la normalitat. No era com els altres. Físicament tan sols tenia aquella petita desigualtat en la mida de les cames. Aquells dos centímetres més de la cama esquerra que el feien caminar d'una forma especial. En podríem dir jactanciós. El problema important però, era intern, allà a les profunditats de la seva ment. L'altre canalla l'havien deixat sempre de costat. No s'hi relacionaven gens, sobretot, des d'aquell maleït dia. Ja se sap que els petits són molt classistes i qualsevol diferència que observin fa que de seguida deixin de costat al que consideren que no es igual. De vegades de manera cruel.

A primer cop d'ull, donava l'aparença d'una total normalitat, però hi havia quelcom estrany a la seva mirada penetrant que no passava desapercbut pels altres nens del poble, i que el convertí inicialment en una diana fàcil per les burles de la resta, fent d'ell un ésser solitari involuntari. Aquell maleït dia però, les juguesques van acabar malament i amb el temps els altres el van deixar per impossible, perquè amb la mirada tan sols els donava a entendre que no era gens bo per a la seva salut, seguir amb les bromes. Així doncs, els altres el defugien.

Als grans els sobtava la seva parla fluida, i sobretot, aquell toc quasi profètic que emprava a les seves converses. Semblava un vell. Donava la sensació que coneixia,... que sabia els entrellats més obscurs de la vida de cada veí, més enllà del que podria ser habitual en la vida d'un petit poble. Coneixia més del que les parets poden amagar, per molt gruixudes que fossin. I així els hi feia saber, sense acabar de parlar clar. Donant a entendre que ho sabia, amb petites pistes sobre l'afer que amoinava a cadascun. De vegades donava la sensació que no parlava amb el seu interlocutor. Era com si parlés amb el vent, però fet d'una forma sibil·lina, perquè l'altre ho escoltés.

Com si d'un joc es tractés, deixava caure el nom de l'amistançada de l'Antoni "cisteller" al passar pel seu costat, tot just quan el veia caminar del bracet de la seva dona, o si es creuava amb el Sisquet "patisser", exclamava que la finca del codony mai seria seva, ja que sa mare havia convençut al seu home perquè la deixes al seu germà bessó.

Això, com és natural, provocava després discussions entre els afectats. Entre marit i muller. Entre un marit i la seva amant. Entre germans que es barallaven per la futura herència dels seus pares encara vius: "Tu has parlat amb el Narcís de la nostra relació?"....."parles més del que caldria, bocamoll"..... "l'alcohol t'afluixa la llengua malparit.....", eren les frases més habituals amb les que començaven les discussions, que normalment, si no arribaven a les mans, acostumaven a acabar amb una reflexió: Ho sap, i si ell ho sap, ho sap tot el poble.

L'ambient a la vila, feia temps que no era gens positiu. Donava la sensació que a la llunyania s'albirava una fosca tempesta. Semblava que una densa i gruixuda boira envoltés tota la localitat, convertint-la en un lloc hermètic, tancat, irrespirable. El silenci cada vegada era més present. Anava en augment, ja que ningú gosava explicar a cap veí l'origen de les seves angúnies, desfermades per les sentències del nen.

Després de que totes les parts enfrontades juressin pel més sagrat que ells no havien explicat res de res, tan sols els quedava el dubte raonable que era l'altre part la que mentia, ja que ells no havien obert la boca. D'això n'eren segurs. Tan sols els que tenien problemes amb la beguda es posaven en dubte a si mateixos, ja que n'hi havia un parell que no recordaven res del que havien fet, una vegada refets d'una forta borratxera. Un d'ells, tenia molt mal beure.

Cada vespre, en Narcís pujava pels costeruts carrers, amb una funda rígida penjada a la seva esquena, que embolcallava la seva joia, en direcció a la casa del mossèn, que estava prop de l'església. Allí, després de saludar al capellà, complia amb el ritual diari de solfejar les notes de les lliçons sortides d'antics i esgrogueïts mètodes que desprenien una gran fortor a humitat. No era un feina que li agradés massa, però en el seu fons comprenia que allò era molt beneficiós per poder entendre millor el llenguatge musical.

Passada la mitja hora de cant, sota l'atenta mirada del prevere, obria aquella funda rígida que havia portat moments abans a les seves esquenes i treia un violoncel, net i polit. Amb lentitud estirava el peu metàl·lic de la part baixa de l'instrument, i feia coincidir la seva punta, amb el forat d'una llarga i plana peça de fusta, que prèviament havia lligat a la pota de la cadira, gràcies a una corda. Un cop assegut, es col·locava el "cello" entre les seves cames i, trobada la posició correcta, començava l'atac amb l'arquet sobre les cordes. Les notes de la suite número 2 en Re menor de Johann Sebastian Bach omplien tota la vella estança.

El mossèn quedava meravellat de la destresa d'en Narcís, que cada dia millorava la seva interpretació. Li sabia greu no poder ser ell el responsable d'aquella manera de tocar, ja que només tenia coneixements del llenguatge musical que havia après al seminari, i no pas de l'instrument que tocava el nen.

Aquesta millora era fruit de la labor del seu professor d'instrument, el senyor Conrad Catalá. Cada divendres a la tarda, la mare del Narcís, el baixava amb cotxe fins a Tarragona, a casa del Mestre Conrad, un gran apassionat del violoncel i de Bach. Amb una gran tendresa i un "savoir-faire", que diuen els francesos, dignes d'admiració, feia ja més de tres anys que transmetia el seu saber a un nen, que era com una esponja i assimilava molt ràpidament els coneixements ensenyats, perfeccionats després a casa seva, amb llargues hores d'estudi.

A més a més, se sentia amb deute amb el seu mestre, després del que va passar aquell fatídic dia al poble, ja que gràcies al Sr. Conrad va poder contactar amb un “luthier” passavolant, que dos cops a l’any feia estada en una tenda d’instruments de Tarragona, arreglant i deixant a punt tot tipus de violins, violes, violoncels i contrabaixos. Pablo Rosales, era un home corpulent, amb una mirada clara i unes mans molt fines i destres. Amb delicadesa anava retocant aquí i allà, amb la gúbia les peces que havia de substituir a cada instrument, fins que encaixaven a la perfecció, en un petit taller amb olor a vernís.

Rosales va ser el que després del desafortunat accident, li va tornar a la vida el que més estimava. El seu instrument va a tornar a néixer, a les mans d’aquell home, que poc a poc, sense presses, va anar reconstruint cada una de les parts del malmès violoncel. Sota la supervisió del Mestre Conrad, i l’inquieta mirada del Narcís, el “luthier” anava treballant, fins el moment precís en què no va poder continuar. Necessitava una fusta especial, i no la tenia a mà. Caldria esperar que arribés del Canadà.

Va ser llavors, quan el nen va tenir una inspiració. Ell podia aportar la solució. Li va preguntar al luthier, si podia servir un tronc de “palosanto” que tenia a casa seva. Rosales va acceptar la proposta, després de conèixer les mides d’aquell tros de fusta, que a més a més era adient per fer les peces que faltaven de l’ instrument.

Així doncs, a la setmana següent, el nen va carregar al cotxe, després de discutir amb la mare, que no hi estava d’acord, aquella gruixuda part del arbre que tenia una història molt particular. Aquell arbre havia estat una vel·leïtat del seu avi “Papitu”.

El plançó va ser un regal d’un amic seu andalús i es va anar fent gran al tros de terra de la família, a la vora del poble.

Donava uns fruits molt dolços i era l'únic d'aquestes característiques en tota la contrada. Però un mal dia de tempesta, un llamp el va partir per la meitat. L'avi molt dolgut per la pèrdua, com a record va tallar lentament amb un xerrac el tros de soca que encara guardava la seva forma, i el va portar cap a casa. El Narcís, sempre l'havia vist allí, com a part de les coses immòbils de l'habitatge.

Quan el nen va deixar el tronc a terra, al costat de la taula-taller, Rosales va acariciar la fusta i va sentir que desprenia unes vibracions especials. Va explicar que a l'Orient es considerat un arbre sagrat, i després de demanar perdó, va començar a tallar una làmina de l'amplada suficient per poder fer les dues parts que faltaven per acabar la reconstrucció. Amb destresa va anar esculpint una ànima i un pont. Anava canviant d'eines, cada una més precisa que l'anterior, fins arribar a tallar-les perfectes. Fins i tot, en acabar va gravar amb un cisell el seu nom al pont. ROSALES.

Abans d'entregar l'obra acabada, va recomanar a la mare del nen, que comprés un estoig rígid, per protegir l'instrument de caigudes inesperades. El primer que va fer el Narcís, va ser anar a casa del Mestre Conrad, perquè posés a prova la feina feta per el "luthier". Era perfecte, bonic, i en cap lloc es veien restes de que havia estat restaurat. Semblava nou. Feia olor de nou. I per sobre de tot, la seva sonoritat els va deixar sense paraules. Aquells greus et deixaven tocat, arribant fins el moll de l'os. Anaven d'ànima a ànima.

Narcís estava content. Ja mai més li farien la traveta aquells malparits. Com aquell maleït dia, en què el van fer caure uns nens al poble. La feblesa d'una funda de tela no va poder impedir que el violoncel que portava agafat a la mà, sortís llençat violentament per l'aire i finalment anés a petar contra les llambordes del terra, quedant totalment malmès.

Aquella nit de lluna plena, igual que en les tres llunes anterior, una ombra camina pels carrers del poble a mitjanit. Porta una caixa voluminosa penjada a l'esquena i té una manera de caminar molt particular. La poca llum que il·lumina les voreres, projecta aquella imatge contra el terra, d'una manera quasi fantasmagòrica .

A poc a poc, per la pujada de “cal talons”, enfila fins arribar a les escales que el porten a dalt del castell. Una vegada allí, comença amb el ritual de despenjar-se la carrega de l'esquena, i extreure aquell meravellós violoncel de dins de la funda rígida. En Narcís s'assenta en uns del bancs, des d'on té una perspectiva visual magnífica de tot un poble de silueta retallada, per les llums d'uns carrers buits.

Llavors comença la seva interpretació. Aquesta vegada són les notes precises del quart moviment de la Suite número 4 en mi bemoll major, de Johann Sebastian Bach, que s'escampen per damunt de les teulades. De sobte, les ones sonores prenen vida i es fan visibles, formant una teranyina lluminosa d'un color blau intens fosforescent, abastant totes i cadascuna de les cases del poble, que queden embolcallades dins d'aquella xarxa lluminosa. Alguns d'aquell fils arriben fins i tot a tocar l'antena de telefonia propera. Com una estranya màgia tota la informació digitalitzada suspesa al cel, queda capturada a la xarxa i emprèn el camí invers cap a la font sonora responsable d'aquella meravella.

Tots el ceros i uns del codis binaris que han format part de converses telefòniques, i la resta d'informació gestionada per tots el “routers” de la vila, passen a un velocitat de vertigen per dins d'aquell entramat, fins arribar al pont del violoncel. Aquest element, junt amb l'ànima del “palosanto” són els responsables d'aquest demoníac joc, i ho fan tan ràpid com un llamp.

El fet de passar els dits per sobre les cordes, fa que tota aquella informació entri directament al cervell del Narcís. Allí, les neurones del nen, van traduint les noves emprades en converses telefòniques o en els documents de text guardats als ordinadors, fins aleshores propietat del veïns. Cap “whatsapp” ni “email” es resisteix a la màgia perversa que els fa tornar al seu origen, fent que totes aquelles dades, que els moderns aparells electrònics digitalitzen, passin a l’abast d’un cervell que les emmagatzema degudament en dues categories: això em serà útil.....això no, de moment.

De retorn a casa, el noi va analitzant totes aquelles novetats, i prepara el seu pla d’atac. Un somriure burleta es dibuixa als seus llavis. Al poble ningú mai mes podrà estar tranquil. Cap vilatà serà mai conscient de l’espoli sofert, i de moment, només de moment, dormen tranquils. La nit encara és jove.